

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 10	15. Maj 1910	59. Aargang

Roosevelts Nobelforedrag.

—

Den tidligere Præsident i Amerika, Theodore Roosevelt, foretager som bekjendt for Tiden en Rejse omkring i Europa. Han har bl. a. været i Kjøbenhavn og Kristiania, i hvilken sidste By han som Følge af, at den norske Nobelkomitee har tildelt ham Nobelpræmien, holdt nedenstaaende Foredrag den 5. Maj:

„Jeg takker for den hjertelige Modtagelse, jeg har faaet. Jeg havde ønsket at takke hver enkelt af dem, som stod i Rækken i Gaderne, men nu vil jeg fremføre denne Tak gjennem de Tilstedeværende. Og før jeg gaar over til mit egentlige Emne, vil jeg bede om Lov til at sige bare nogle Ord som en Hyldest til den store Nordmand, som netop er død, og hvis Død vil efterlade et tomt Rum i Rækken af Mænd med det store Fædrelandssind rundt omkring i Verden, Bjørnstjerne Bjørnson. Saasnart jeg hørte om hans Død, beordrede jeg telegrafisk en Krands lagt paa hans Grav. Den Afdøde var ikke alene en stor Forfatter, men ogsaa en begejstret Patriot. Han kastede Glands og Hæder over sit Fædreland og var en Forkjæmper for norsk Patriotisme, for Retfærdighed og Retskaffenhed paa den hele Jord. Den Mand, som er en stor Forfatter og en stor Patriot i et Land, er det ogsaa for alle andre. Han hævede sin Stemme mod Uretfærdighed mod de Undertrykte. Den hele civiliserede Verden sørger nu over det store Tab, Norge har lidt ved hans Død.

Og nu, mine Venner — for jeg har faaet en Modtagelse, som gjør, at jeg ikke kan regne eder som fremmede — vil jeg gaa over til mit Emne.

Nobelforedraget.

Det er med megen Glæde, jeg staar her i Dag for at udtrykke den dybe Taknemlighed, jeg føler for den store Ære, som er bleven mig tildel ved Modtagelsen af Nobels Fredspris. Den Guldmedaille, som udgjorde en Del af Fredsprisen, vil jeg altid beholde og overgive til mine Børn som et værdifuldt Arvestykke.

Den Pengesum, som den ædle Grundlægger af dette verdensberømte System af Prisbelønning har gjort til en Del af Prisen, mente jeg derimod under de forhaandenværende Omstændigheder ikke at burde beholde. Jeg anser det for fuldstændig ret og billigt, at Prismodtageren i de fleste Tilfælde beholder Prisen i dens Helhed til eget Brug. Men skjøndt jeg ved den Anledning, det her gjælder, ikke handlede officielt som De Forenede Staters Præsident, var det ikke destomindre kun, fordi jeg var Præsident, at jeg overhovedet kunde handle, og jeg følte, at Pengene maatte betragtes som anbetroede mig til Forvaltning for De Forenede Stater. Jeg benyttede dem derfor til at grundlægge

et Fond til Fremme af industriel Fred,

et Formaal, som staar i god Samklang med Øjemedet for eders Komitees Arbejde; thi i Nutidens indviklede Civilisation er en Fred baseret paa Billighed og Retfærdighed — den eneste Fred, som er værd at have — ligesaa nødvendig for den industrielle Verden som mellem Nationerne indbyrdes. Det er ialtfald ligesaa nødvendigt at tøjle den grusomme Havesyge og Anmasselse inden en Del af Kapitalens Verden — at tæmme den grusomme Begjærlighed og Voldsomhed inden en Del af Arbejdets Verden — som at modvirke den grusomme og usunde Militarisme i internationale Forhold.

Vi maa altid have for Øje, at det store Maal er Billighed og Retfærdighed mellem de enkelte Borgere saavel som mellem Nationerne, — Muligheden af at leve Livet paa et højere Niveau i den vidtskuende tolerante Aand, som den indbyrdes Broderskabsfølelse bringer. Fred er i Almindelighed i sig selv et Gode, men den er aldrig det højeste Gode, med mindre den er

Retfærdighedens Tjener,

og den bliver et Onde, hvis den kun tjener som Maske for Fejghed og Træghed eller som et Middel til at fremme Despotiets og Anarkiets Formaal.

Vi foragte og afsky Slaaskjæmpen, Opvigleren og Tyrannen i det private saavel som i det offentlige Liv, men vi foragte ikke mindre

Kujonen og Vellystningen. Ingen er værd at kaldes Menneske, som ikke hellere vil kjæmpe end finde sig i Skjændsel eller se paa, at hans Kjære lide Uret. Ingen Nation fortjener at existere, hvis den lader Styrkens og Mandighedens Dyder gaa tabt, hvad enten det skyldes en hjerteløs og altopslugende Kommercialisme, en overhaandtagende Luxus og Blødagtighed eller Dyrkelsen af en vanartet Sentimentalitet.

Desuden maa vi fremfor alt huske paa, at Ord kun betyde noget, naar de udtrykke Handlinger eller udmunde i dem. Theorismens Ledere snakkede om Fred, medens de besudlede deres Hænder med de Uskyldiges Blod, og mangen Tyran har betegnet som Fred, at han piskede en ærlig Protest til Taushed.

Vore Ord maa bedømmes efter vore Handlinger. I vor Stræben for Virkeliggjørelsen af et ophøjet Ideal maa vi bruge praktiske Methoder, og hvis vi ikke kunne opnaa alt i et Spring, maa vi gaa skridtvis frem og være tilfredse, saa længe vi blot virkelig gjøre Fremskridt i den rigtige Retning.

Efter at jeg saaledes frit har bekjendt den Begrændsning, som vort Arbejde maa være underkastet, og de Forbehold, som maa haves for Øje, tror jeg at have Ret til at kræve mine Ord taget alvorligt, naar jeg peger paa det Punkt, hvor efter min Mening et stort Fremskridt kan gjøres i Retning af international Fred. Jeg taler her som en praktisk Mand, og det, som jeg nu anbefaler, forsøgte jeg selv at gjøre, da jeg for en Tid var Hoved for en stor Nation og nidkjær for dens Ære og Interesser. Hvad jeg henstiller til andre Nationer at gjøre er kun, hvad jeg vilde være glad over at se min egen Nation gjøre.

Det Fremskridt, hvortil jeg sigter, kan gjøres ad forskjellige Linier. For det første kan der afsluttes

Voldgiftstraktater.

Der gives naturligvis saa lavtstaaende Stater, at et civiliseret Samfund ikke bør afslutte nogen Voldgifstraktat med dem, ialtfald ikke før vi er naaet meget længere end nu i Tilvejebringelsen af et Slags internationalt Politi. Men alle virkelig civiliserede Samfund bør have indbyrdes Voldgiftstraktater.

Jeg tror, at disse Traktater ville kunne omfatte næsten alle Spørgsmaal, som med nogen Sandsynlighed kunne opstaa mellem saadanne Nationer, hvis de baseres paa den udtrykkelige Overenskomst, at hver af de kontraherende Parter vil respektere den anden Parts Territorium og absolute Suverænitet inden dette Territorium, samt paa den ligesaa udtrykkelige Overenskomst, at (med Undtagelse af de meget sjeldne Tilfælde, som vitalt angaa Nationens Ære) alle andre mulige Tvistemaal ville blive underkastede Voldgiftsafgjørelse. En saadan Traktat vilde sikre Fred, undtagen hvor en af Parterne med Overlæg krænkede den. Naturligvis

er der endnu ingen Sikkerhed mod en slig overlagt Krænkelse, men Oprettelsen af saadanne Traktater i et tilstrækkeligt Antal vilde være et godt Middel til at skabe en Verdensopinion, som til Slut vilde finde Udtryk i Tilvejebringelsen af Methoder til at forbyde og straffe saadanne Krænkelser.

For det andet ville vi kunne naa længere frem gjennem

en videre Udvikling af Haagerdomstolen,

en Udvidelse af det Arbejde, som kan udføres af Konferencer og Retsinstanser i Haag. Det har været sagt, at den første Haagerkonference formede et Magna Charta for Nationerne. Den opstillede for os et Ideal, som allerede i nogen Udstrækning er virkeliggjort, og hvis fulde Virkeliggjørelse vi alle stadig kunne stræbe hen imod. Den anden Konference gjorde videre Fremskridt; den tredie bør gjøre endnu mere. Nu har den amerikanske Regjering mere end een Gang forsøgsvis antydet Methoder til Fuldstændiggjørelse af den Voldgiftsdomstol, som konstitueredes paa den anden Haagerkonference, og til at gjøre den mere effektiv. Man maa inderlig haabe, at de forskjellige europæiske Regjeringer i Samarbejde med Regjeringerne i Amerika og Asien alvorlig ville sætte sig som Opgave at finde en eller anden Methode til at hidføre dette Resultat. Hvis jeg tør tillade mig et Vink, saa vil jeg sige, at de Statsmænd, som udkaste Planer for denne Verdensret, vilde have Udbytte af at studere den Stilling, som Højesteret indtager i De Forenede Stater. Jeg kan ikke andet end tro, at De Forenede Staters Forfatning, særlig hvad angaar deres Højesteret og de Methoder, som anvendes for at sikre Fred og godt Forhold mellem Staterne, byder visse værdifulde Analogier til, hvad der bør efterstræbes for gjennem Domstolene og Konferencerne i Haag at sikre en Slags Verdensfederation for international Fred og Retfærdighed. Der er naturligvis i flere Punkter en fundamental Forskjel mellem De Forenede Staters Forfatning og hvad vi for nærværende kunne forsøge at opnaa i Haag, men de Methoder, som den amerikanske Forfatning har adopteret for at forebygge Fjendtligheder mellem Staterne og sikre Forbundsrettens Afgjørelsesmyndighed i visse Klasser af Tilfælde, er vel værd at studeres af dem, som i Haag søge at opnaa de samme Resultater i Verdensmaalestok. For det tredie bør noget gjøres saa snart som muligt for at

standse de tiltagende Rustninger,

specielt Flaaderustningerne, ved international Overenskomst. Ingen Magt kan eller bør handle alene; thi det er fra en retfærdig Freds Synspunkt overordentlig uheldigt, at en Magt, som virkelig troer paa Freden, gjør sig forsvarsløs overfor en Rival, som i Bund og Grund ikke tror paa Freden og derfor heller ikke vil handle i dens Aand. Men dersom der

kun er ærlig Villie tilstede, ville de store Verdensmagter finde, at der ikke stiller sig uoverstigelige Vanskeligheder i Vejen for Tilvejebringelsen af en Overenskomst, som vilde gjøre Ende paa de nuværende svære og stadig stigende Udgifter til Flaaderustningerne. Allerede en Overenskomst med det Formaal at begrændse Krigsskibenes Størrelse vilde for saa Aar siden have været til stort Gavn og kunde fremdeles gjøre Nytte; men den Overenskomst, som tilsigtes, bør gaa meget videre.

Endelig vilde det være et Mesterstykke, om de Stormagter, som ærlig ønske Fred, vilde danne

en Fredsliga,

ikke alene for at opretholde Freden indbyrdes, men ogsaa for at forebygge et Fredsbrud fra andre Staters Side, om nødvendig med Magt. Den største Vanskelighed ved Videreudviklingen af Fredsværket i Haag ligger i den fuldstændige Mangel paa en Exekutivmagt eller en Politimagt, som kan gjennemføre Rettens Kjendelser. I ethvert Samfund hviler Domstolenes Autoritet paa aktuel eller potentiel Magt, paa Tilstedeværelsen af et Politi eller Kundskaben om, at alle Landets kampdygtige Mænd ere rede og villige til at paase, at Domstolenes og Lovgivningsmyndighedernes Afgjørelser gjennemføres. I nye og vilde Samfund, hvor der endnu hersker Vold, maa en ærlig Mand beskytte sig selv, og saalænge der endnu ikke er tilvejebragt andre Midler til at beskytte ham, vilde det være baade en dum og en slet Handling at overtale ham til at give fra sig sine Vaaben, medens de, som ere farlige for den almindelige Sikkerhed, beholde deres. Han bør ikke frasige sig Retten til at beskytte sig selv ved sine egne Anstrengelser, før Samfundet er organiseret saaledes, at det effektivt kan fritage den Enkelte fra Pligten til at undertrykke Vold.

Saaledes er det ogsaa med Nationerne.

Hver enkelt Nation maa være vel forberedt til at forsvare sig, indtil der i en eller anden Form er oprettet

en Politimagt,

som har Evne og Villie til at forebygge Vold mellem Folkene. Under de nuværende Forhold vilde en saadan Magt til Opretholdelse af Verdensfreden bedst sikres ved en eller anden Sammenslutning mellem de store Nationer, som oprigtig ønske Fred og selv ikke paatænke nogen agressiv Optræden. Sammenslutningens Formaal kunde i Begyndelsen indskrænkes til at sikre Freden inden bestemte Grændser og paa bestemte Betingelser. Men den Hersker eller Statsmand, som fik en saadan Sammenslutning i Stand, vilde for alle Tider have vundet sin Plads i Historien og være berettiget til hele Menneskehedens Taknemmelighed."

Der fulgte en Storm af Bifald. Der bruste imod ham de stærkeste Ovationer.

· Foredraget blev forresten tidt afbrudt af Haandklapsalver. Det var tydeligt, at særligt de Sætninger, der stod mest udpræget i Overensstemmelse med hans ubøjelige Energi, vandt det stærkeste Bifald. Man tage f. Ex. en Sætning som „ingen er værd at kaldes Menneske, som ikke heller vil kjæmpe end finde sig i Skjændsel eller se paa, at hans Kjære lider Uret". Gjennem hele hans Foredrag følte man hans Trang til retsindig Bedømmelse og til retfærdige Handlinger.

Ogsaa dette Foredrag fortalte om hans Karakters Storhed, der i Forbindelse med hans Energi har besejret Amerika.

Et storartet Syn.

Det skandinaviske Møde, som blev afholdt i Assembly Hall Søndag Eftermiddag den 3. April, var i Sandhed storartet. Naar man fra Forhøjningen skuede ud over den forsamlede Skare af opmærksomme Tilhørere, blandt hvilke mange gjenkjendtes fra forskjellige Steder i Missionsmarken, kom man uvilkaarlig til at tænke paa Guds forunderlige Handlemaade med sine Børn paa Jorden og de mange Goder, som han har beredt dem, som elske og tjene ham. Den største Part af de Tusinde, som vare tilstede, har sikkert en betydningsfuld Historie at meddele om det første Bekjendtskab med de Sidste Dages Hellige og Udfrielsen fra de gamle Lande til dette Sted, hvor de nu i de fleste Tilfælde have deres gode, hyggelige Hjem og nyde Himmelens og Jordens Goder. Tilfredshed er Sjælens lyse Glands, siges der, og denne Glands syntes at straale i hvert Øje, som mødte os. Gjensynsstunden med gode, trofaste Venner er altid glædelig. At gjense en Broder og Ven, som har ledet os ud fra Vankundighed og Vildfarelse, fra Mørke til Lys, fra Tvivl til Tro og Haab, og som maaske i visse Tilfælde enten paa en direkte eller indirekte Maade var et Redskab til at bringe os fra smaa Kaar i Livet og hjem til timelig Velstand og Lykke, fylder Hjertet med højtidelige Tanker og dyb Taknemlighed til Gud, som vil alle sine Børns Vel. Paa samme Tid er det opløftende for dem, som have ofret deres Tid i Evangeliets Tjeneste, borte fra Hjem og Kjære, at møde saadanne Venner, der ofte vare dem en Trøst og Støtte i Kampen for den Sag, for hvilken de saa trofast stred. Med disse gjensidige Følelser for hverandre som Søskende i den store Mesters Gjerning er det derfor let forstaaeligt, at inderlige Haandtryk vexles, og at gamle saavelsom nye Oplevelser opfriskes og omtales. Det er ved de Sammenkomster,

hvor Søskende fra Nordenlandene mødes, at man er Vidne til disse Scener, der fremstille sig som et herligt og uforglemmeligt Syn for vort Blik. (Fra „Bikuben".)

Missionsnyheder.

Ankomst. Den 7. Maj ankom følgende Ældster fra Zion for at virke som Missionærer i den skandinaviske Mission: James C. Hansen fra Lehi, Oliver S. Olsen fra Provo, Jonathan C. Jensen fra Bear River City, Christen Christensen fra Pleasant Growe, James R. Paystrup fra Levan, John W. Madsen fra Lake-View og John H. Evenson, og P. Waldemar Nielsen fra Salt Lake City, Utah.

Beskikkelser. Forannævnte Ældster ere blevne beskikkede til at virke som følger: James C. Hansen og Oliver S. Olsen i Bergens Konference, John H. Evenson i Trondhjems Konference, P. Waldemar Nielsen i Kjøbenhavns Konference, Jonathan C. Jensen og Christen Christensen i Aalborg Konference, James R. Paystrup i Aarhus Konference og John W. Madsen i Kristiania Konference.

Afløsning. Efternævnte Ældster ere alle blevne hæderligt afløste fra deres Virksomhed i deres respektive Arbejdsmarker med Tilladelse til at vende tilbage til deres Hjem i Zion: James A. Johnson og Niels Petersen fra Aalborg og Niels Iversen fra Aarhus, afsejlede fra Liverpool den 30. April med Dampskibet „Laurentic"; Jens Ed. Rasmussen fra Trondhjem, afsejlede fra Liverpool drn 7. Maj med Dampskibet „Canada"; John M. Jensen fra Aalborg, afsejlede fra Liverpool den 14. Maj med Dampskibet „Megantic"; James C. Hansen fra Aalborg, afsejler fra Liverpool den 21. Maj med Dampskibet „Dominion"; Hyrum W. Hansen og Chr. H. Johnsen fra Aarhus, vil afsejle fra Liverpool den 28. Maj med Dampskibet „Laurentic". De to Sidstnævnte foretage en Tur gjennem Tyskland og Frankrige, inden de forlade Europa.

Søndag den 15. Maj 1910.

Herlige Resultater.

I den nys afholdte General-Konference i Salt Lake City oplæstes adskillige Rapporter; blandt disse var der en, som vil vække almindelig Interesse, fordi den viser Frugterne af korrekte Lærdomme, naar disse anvendes i Menneskets daglige Liv. En Landmands Gevinst hviler paa to Hovedbetingelser: Kvaliteten af hans Jord og Maaden, hvorpaa den dyrkes. Individers saavelsom Familiers Velvære afhænger hovedsagelig baade af det aandelige og det fysiske Liv, som de føre, og da de enkelte Individer udgjøre Familier og disse igjen i større eller mindre Grad Nationer, saa bliver Statistikerens Arbejde en god og sand Skala for de paagjældende Nationers Sundhedstilstand. Her er det Utahfolket, det vedrører, og de følgende Tal ere derfor højttalende Vidnesbyrd om den praktiske Fordel, som Mormonismen yder sine Tilhængere: Procent af Børnefødsler i Aarets Løb var 39 paa hvert 1000 Mennesker. Dette er en betydelig Forøgelse over den hidtil højeste Procent i De Forenede Stater, som har været 35 paa hvert 1000 Mennesker, ligesom det ogsaa er højere end Tysklands, der er 36 Procent, medens Irlands kun er 23 paa hvert 1000 Mennesker, for ikke at nævne Frankrig, der trues med en hastig Uddøen som Følge af de faa Fødsler, der finde Sted. Men det, der falder i Øjnene, er ikke alene den høje Procent af naturlig Forøgelse ved Fødsler, men ogsaa den forbausende lave Procent af Dødelighed. Gjennemsnitsdødeligheden i De Forenede Stater var i 1908 15 paa hvert 1000, heri findes indbefattet Stater og større Byer, hvor Loven strengt paabyder Anmeldelse af alle Dødsfald; men iblandt Mormonfolket er den ikke fuldt 10 paa hvert 1000 Mennesker, hvilket er mindre, end hvad Livsassurance-Kompagnierne fordre for at udstede Livsforsikringspolicer til Individer, der anses som fejlfri, hvad Helbred angaar. Dernæst kommer Skilsmisser: I 1909 forefaldt der 46 Skilsmisser mellem Ægtepar, som vare viede i Templerne, og som derfor fuldt ud vare Mormoner; det vil sige 16 paa hvert 100,000 Individer, medens Gjennemsnitsantallet af Skilsmisser i De Forenede Stater er 73 paa hvert 100,000 Individer, og det er udregnet, at hvis den nuværende Forøgelse i Skilsmisser vedvarer, vil der komme 1 paa hver 12 Ægteskaber.

Altsaa fremviser Mormonkirken et forøget Antal Fødsler og en mindre Dødelighed, hvilket med fuld Føje kan betegnes som en sund og heldig Vækst. De legale og sunde Ægteskaber forøges, medens Opløs-

ninger af saadanne ere meget sjeldne, og dette maa betragtes som heldige og sunde Forhold, der ikke alene bidrage til Befolkningens Vedligeholdelse, men ogsaa til dens Tiltagen.

Disse ere Fakta, som Ingen med Sandheden paa sin Side kan modsige. Hvem tør benægte, at det Træ maa være godt, som har saadanne Frugter at fremvise? Kald det Aabenbaring eller menneskelig Visdom — hvad er den forøvrigt andet end Lys fra Gud? — men „Visdomsordet", der er givet de Hellige som et Sanitetsbud, og de øvrige Paabud om Renhed i Liv og Sæder ere de mægtige Faktorer i Skaberens Haand til at oprejse den faldne Menneskehed og bevare og forlænge Livsfunktionerne hos hans Menneskebørn her paa Jorden. Hvo vover at benægte deres Ægthed, naar saa herlige Resultater allerede nu vise sig? Hvad vil ikke fortsat Lydighed mod disse Forskrifter fremvise i kommende Generationer, naar nyt, rent Blod flyder i Aarerne, og at ville Ret er ensbetydende med at gjøre Ret. Det vil frembringe fysiske og mentale Kæmper, værdige at være i Engles og Guders Selskab, og vi som Sidste-Dages Hellige forvente at se den Dag, der omtales i Aab. 21: 3. „Se, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud". Dette vil visselig ske, men paa ganske naturlige Principper! Ligesom Synd — Overtrædelse af Guds Love — gjør Skilsmisse mellem os og vor Gud, saaledes vil Overholdelse af dem bringe os tilbage igjen til hans Selskab, og ved den Tid vil hver social Forstyrrelse korrigeres, Maximum af naturlig Forøgelse af Livene naas, Minimum for Dødelighed indtræde, hæderlige og derfor lykkelige Ægteskaber indgaas og Skilsmisser aldeles forsvinde; Menneskene ville da kjende deres Skaber og forstaa deres egen Mission og bade sig i Himmelens og Lyksalighedens livgivende Solstraaler. Kan det da være muligt, at vi, dette lille og miskjendte og foragtede Folk, virkelig kan vise Verden Vej til denne Ungdomskilde? Kom noget Godt fra Nazareth fordum? Ja, og atter Ja! Og hvis Nazaræerens Filisofi adopteres, vil den samme Aarsag frembringe den samme Virkning. Læser! Se kun til Folket i Utah! Betragt de herlige Resultater!

Strejflys fra Generalkonferencen i April 1910.

Præsident Anthon H. Lund atter hædret. Blandt de mange velkomne Nyheder, der have naaet os fra Generalkonferencen i Salt Lake City i April, vil Meddelelsen om, at Broder Lund er forfremmet til at være Præs. Joseph F. Smiths første Raadgiver, fylde de skandinaviske Helliges Hjerter med Glæde og Taknemlighed. Derfor ønske vi alle gjennem

vort Organ „Stjernen" at frembære vor hjertelige Lykønskning til vor varme og prøvede Ven, der saa værdigt og virkningsfuldt har repræsenteret det skandinaviske Folk i Utah baade i Kirke og Stat; maa Herren i sin uransagelige Visdom finde det passende at forunde Præs. Lund endnu mange Levedage med Helbred og Sundhed til at fortsætte det store Arbejde, der hidtil har optaget hans Tid og udelte Opmærksomhed; thi som „Improvement Era"s Redaktør siger: „Præs. Lunds Liv og Arbejde ligger som en aaben Bog for Folket. I mange Aar har han trofast tjent de Hellige med Raad og Daad i mange og forskjellige Stillinger. Hans Forfremmelse fra anden til første Raadgiver i Kirkens Første Præsidentskab er ikke alene vel fortjent, men den vil blive modtaget med hjertelig Tilfredshed hos alle." Det er altsaa den Plads, der blev ledig ved Præs. John R. Winders Død, som Br. Lund nu indtager.

Apostel John Henry Smith anden Raadgiver i det Første Præsidentskab. Broder Smith blev beskikket til at indtage den Stilling, som Præs. Lund før beklædte, nemlig som anden Raadgiver til Præs. Joseph F. Smith.

De skandinaviske Hellige have kun ringe Kjendskab til Broder Smith, men vi, som have kjendt ham de sidste 30—40 Aar, kunne fuldstændigt bekræfte, hvad Redaktionen af „Improvement Era" skriver om ham: „Præs. John Henry Smith har gjort sig fortjent til den tredie højeste Stilling i Kirken efter mange Aars utrætteligt, ærligt og trofast Arbejde for Kirkens Sag baade timelig og aandelig. Han er en bred, storhjertet og liberal Mand og vil derfor nu blive „den rette Mand paa det rette Sted". Begge Præs. Joseph F. Smiths Raadgivere ere prøvede og paalidelige Mænd, til hvem de Helliges Interesser og Kirkens vigtigste Affærer kunne overlades med fuldstændig Tryghed."

Joseph F. Smith junior er den nye Apostel, som ordineredes til at indtage Pladsen efter John Henry Smith. Om ham skriver Redaktionen af det nævnte Blad: „Den nye Apostel er en Søn af Præs. Joseph F. Smith og Hustru Julina L. Smith og født i Salt Lake City, Utah, den 19. Juli 1876. Han har været en aktiv Arbejder i Kirken fra sine yngre Dage. Han udførte en Mission til Storbrittannien 1899 og opholdt sig der i 2 Aar. . . . Han er meget interesseret i genealogisk Arbejde og er nu Medredaktør af det nye Tidsskrift »Utah Genealogical and Historical Magazine«; han er tillige det genealogiske Selskabs Sekretær og Kasserer og fungerer som en af Kirkens assisterende Historieskrivere. Han er en ung Mand, i Besiddelse af stor Virkelyst, energisk og dygtig i alt sit Arbejde, fyldt med Evangeliets Aand, og giver rige Løfter om i sit nye Kald som hidtil at være en tro og paalidelig Folkets Tjener."

Præs. Charles W. Penrose er løst. I Generalkonferencen i Salt Lake City i April blev Apostel Penrose løst fra at præsidere over den europæiske Mission med Tilladelse til at rejse hjem efter mere end 3½ Aars dygtigt og flittigt Arbejde. Han vil blive efterfulgt af Apostel Rudger Clawson; men Tiden er endnu ikke bestemt.

Søndagsskolernes Program for Juni 1910.

(For 1. 2. og 3. Klasses Lektier se Side 153 af „Stjernen"s 58. Aarg.)

4. Klasse.

16. Lektie: En anden Krig — Zarahemla erobres af Lamaniterne — overgiver den igjen senere. Helaman 1. Kap.
17. Lektie: Forsøg paa at dræbe Helaman — mere Krig — Nephiterne uddrives fra Sydamerika — gjenvinder Landet gradvis. Heleman 2., 3. og 4. Kap.
18. Lektie: Nephi og Lehi — Lamaniternes Omvendelse — dens langtrækkende Effekt — Fred. Helaman 5. og 6. Kap.

Foraarskonferencen i Kristiania

afholdtes i Missionens eget Lokale, Østerhausgade 27, den 16. og 17. April. Foruden Konferencepræsident Søren Andersen og de 22 Ældster, som virke i Konferencen, vare Missionspræsident Andrew Jenson og Redaktionssekretær Oluf J. Andersen fra Kjøbenhavn tilstede.

Det første Møde afholdtes Lørdag den 16. Kl. 8,30 Aften og aabnedes med Salmen: „Stor Herren er og til hans Pris". Bøn af Ældste Anton J. T. Sørensen. Salmen: „O, min Fader, du, som kjender".

Præs. Søren Andersen bød de Forsamlede velkommen, idet han udtalte sin Glæde over paany at samles med Ældster, Hellige og mange Venner til Foraarskonference; han haabede, at Alle, som vare komne tilstede, maatte nyde en sand Fest af Evangeliets rige Gaver.

De respektive Grensforstandere aflagde derpaa Rapport angaaende deres Virksomhed og Grenens Tilstand: Oscar D. Jensen, Arendal; Ole Gulbrandsen, Laurvik; Joseph C. Christensen, Tønsberg; Herman F. Hansen, Drammen; Henry O. Hansen, Frederikshald; Niels Larsen, Frederiksstad; Levi Siversen, Moss, og Søren Andersen, Kristiania. Stillingen var som et Hele god og Fremtidsudsigterne haabefulde. Omrejsende Ældste, Anton J. T. Sørensen, aflagde derefter Rapport over den hele Konference; han havde besøgt hver Gren og holdt Foredrag, ledsaget af Illustrationer, om Kirkens Historie, hvorved han havde

fundet rig Lejlighed til at fremstille Sandheden for mange Hundrede, som han ellers ikke vilde have faaet i Tale.

Ældste Oluf J. Andersen talede dernæst en kort Tid og udtrykte den Glæde, han følte ved at samles med de Hellige i Østerhausgade 27 — i hans Fødeby, Kristiania, hvor han i Ungdommens Dage havde nydt saa mange behagelige Tider i Evangeliets Tjeneste, og hvor nu hvert Skridt manede Barndomsminder frem. Han følte sig hjertelig taknemlig mod Gud, fordi han endnu kunde tælles blandt de Trofaste, og han var villig og rede til at anvende Resten af sine Dage i sin Mesters Tjeneste.

Præs. Andrew Jenson udtalte til Slutning sin fuldstændige Tilfredshed med de aflagte Rapporter fra de forskjellige Ældster; de vare et talende Vidnesbyrd om den Flid og Agtpaagivenhed, der var udvist i Missionærernes Virksomhed.

Mødet hævedes med Salmen: „Brødre, tør vi ihukomme". Taksigelse af Charles O. Peterson.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes Søndagsskolernes Konference, der aabnedes med Sangen: „Atter vi samles i Skolen i Dag". Bøn af Broder Nilius Kaalstad. Sang: „Da du styrket fra dit Leje".

Rapporter aflagdes derpaa fra de forskjellige organiserede Skoler; det var særlig iøjnefaldende, at en stor Del af Medlemmerne vare Børn og Voxne, som ikke tilhøre Kirken; Ældste Axel L. Fikstad, Forstander for Arendals Søndagsskole, meddelte saaledes, at Skolen tæller 45 Elever, af hvilke 36 ikke ere Medlemmer af vort Samfund, og Ole Gulbrandsen fra Larvik og Evin Wilberg fra Drammen rapporterede ligeledes, at der i deres Skoler fandtes mange Medlemmer, som ikke tilhørte De Sidste-Dages Hellige. Dette er et glædeligt Vidnesbyrd om den Tillid og Yndest, som vore Lærdomme og vort Søndagsskolesystem vinder hos konservative og rettænkende Forældre; thi der, hvor Forældre sende deres Børn hen, kan man trygt gaa ud fra, at deres Hjerters Følelser ogsaa høre hjemme.

Kristiania Skole gav derpaa et udmærket og afvexlende Program, som var baade Lærere og Elever til stor Ære, hvorefter Præs. Søren Andersen oplæste den statistiske Rapport over Søndagsskolerne i den hele Konference som følger: Der findes 6 organiserede Skoler med 55 Funktionærer og et Total-Medlemsantal af 475, af hvilke de 86 ikke tilhøre Kirken.

Ældste Oluf J. Andersen og Præs. Andrew Jenson benyttede det øvrige af Tiden til at udtale deres særdeles Tilfredshed med Alt, hvad de havde set og hørt, og priste i varme Ord det store og gode Arbejde, som var bleven udført i Søndagsskolerne, samt opmuntrede til fortsat Flid og Iherdighed. Den udmærkede Søngagsskole-Konference afsluttedes

med Sangen: „Velsign, o Gud, dit Folk". Taksigelse af Martinius Antonsen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 aabnedes Mødet med Salmen: „Israels Haab paany oplives". Bøn af Ældste Ole Gulbrandsen. Salmen: „O Herre, jeg med ydmygt Sind".

Følgende Ældster, som ikke havde talt i de foregaaende Møder, blev der nu givet Lejlighed dertil: Reed Knudsen, Hyrum Andersen, Edward Sørensen, Archibald Christensen, Leroy P. Skousen, James A. Steffensen, Lee Ross Christensen, Alma Petersen og Carl P. Lind. De bar alle et trofast Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Værk, de her repræsenterede, og for hvilket de vare villige til at ofre deres Evner, Kræfter og Midler. Efter at Ældste Charles O. Peterson havde talet over Emnet: „Vorder fuldkomne, ligesom eders Fader i Himmelen er fuldkommen", bleve saavel Kirkens General- som de lokale Autoriteter foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvilket Alt blev enstemmigt vedtaget. Derefter bleve Missionærernes Beskikkelser for de næste sex Maaneder oplæste som følger: Søren Andersen som Præsident over Kristiania Konference samt Forstander over Kristiania Gren med Leroy P. Skousen som Sekretær og med Charles O. Peterson, James A. Stevensen, Alma Petersen og Lorenzo Svendsen som hans Medarbejdere.

Anton J. T. Sørensen som omrejsende Ældste i den hele Konference.

Drammens Gren: Niels Larsen som Forstander med Evin Wilberg og Hyrum S. Andersen som Medarbejdere.

Tønsberg Gren: Levi Seversen som Forstander med Karl P. Lind som Medarbejder.

Larvik Gren: Herman F. Hansen som Forstander med Edward Sørensen som Medarbejder.

Arendals Gren: James C. Johnsen som Forstander med Axel L. Fikstad junior som Medarbejder.

Kristianssands Gren: Oscar D. Jensen som Forstander med Archibald Christensen som Medarbejder.

Frederiksstads Gren: Joseph Christensen som Forstander med Reed J. Knudsen som Medarbejder.

Frederikshalds Gren: Henry O. Hansen som Forstander med Lee Ross Christensen som Medarbejder.

Ældste Oluf J. Andersen benyttede det øvrige af Tiden til at opmuntre og formane til Trofasthed i Herrens Tjeneste; han forsikrede, at der ikke kan tænkes en mere lys, glad og haabefuld Alderdom end den, der følger efter et vel anvendt Liv i det Godes Tjeneste. Han sluttede sine impressive og varmhjertede Bemærkninger med at indprente Fædre og Mødre den uendelig store Vigtighed af at gjøre Hjemmet til

vor Himmel og vort Zion paa Jorden, saa at vore Børn ikke skulle fristes til at søge andre Steder hen for at finde det, der bør findes i ethvert kristent Hjem, som er det naturlige Drivhus, der alene kan yde de spæde Planter Beskyttelse, indtil de voxe sig stærke nok til selv at taale Livets barske Vinde og ublide Klima.

Mødet sluttedes med Salmen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger". Taksigelse af Ældste Niels Larsen.

Aftenmødet aabnedes Kl. 7 med Salmen: „Nu kom der Bud fra Englekor". Bøn af Ældste Niels Larsen. Koret sang en udvalgt Sang. Det store, rummelige Lokale var fyldt til Trængsel baade i Auditoriet og Gallerierne, og Mange maatte gaa bort af Mangel paa Plads.

Præs. Søren Andersen oplæste derpaa følgende statistiske Rapport over det Arbejde, der var udført i det sidste Halvaar: 8 Grene, 24 Missionærer, 82,683 Skrifter og Bøger uddelte, 24,592 Fremmedes Huse besøgte, 3,227 evangeliske Samtaler, 838 Møder afholdte og 55 Medlemmer tillagte ved Daab.

Præsidenten udtrykte sin Tilfredshed med det gode Arbejde, der var bleven udført, og opmuntrede baade Ældsterne og de Hellige til fuldt ud at gjøre deres Pligt og i Liv og Levnet at ære Guds Navn og hjælpe den gode Sag frem.

Ældste Anton J. T. Sørensen var den næste Taler. Han roste sin Moder, der havde ledet ham til Gud i hans Ungdom og lært ham at bede og elske det Gode, og han var nu hjertelig taknemlig for Hjem og Frænder i Zion. Det var faldet i hans Lod for anden Gang at udføre en Mission til sit Fødeland, og han var villig til at anvende Resten af sit Liv til at gaa om blandt Jordens Børn og meddele dem det, han kjendte.

Ældste Oluf J. Andersen fremstillede det absurde i at antage den i Verden i vor Tid saa meget yndede Tro, at „hver bliver salig ved sin Tro". Han mente, at Kristi Evangelium er et System af logiske, ikke overflødige Læresætninger, der overalt og af Alle maa antages og anvendes paa lignende Maade, og hvor Ligheden existerer, der ophører Uoverensstemmelsen, og Striden om Trosspørgsmaal ender. En loyal Normand vil gjenkjende sit eget Flag i alle Jordens Zoner, fordi det har den røde Dug med det hvide og blaa Kors; men gjør Farverne anderledes, bland dem paa en forskjellig Maade, og Normanden vil aldrig sværge Troskab til det og aldrig kalde det sit Lands Fane. Paa samme Maade har Ingen Ret til at forandre Kristi Fane — hans Evangelium. Hvo han end er, Monark eller Prælat, saa rører han ved farlige Ting, og tungt vil Ansvaret falde paa Enhver, som forvender Herrens Love og Skikke. Mormonismen er Guds Evangelium, simpelt og uforfalsket, som det kom fra Mesterens rene Læber for snart 1900

Aar siden, og som det er gjengivet til Mennesker i Kjødet i vor Tid. Gud er „Vejen, Sandheden og Livet".

Præs. Andrew Jenson var den sidste Taler. Han omtalte, hvorledes han paa sine mange Rejser omkring paa Jorden havde søgt at finde en Kirke, der var konstrueret efter det samme Mønster som Frelserens Kirke, medens Frelseren selv levede her paa Jorden, men han havde søgt forgjæves, indtil han fandt den i det vestlige Amerika blandt det Folk, som af Verden kaldes Mormoner; det var imidlertid den Sekt, som Nogen sidst af Alt vilde tro kunde være værdig en Undersøgelse. Han havde tilhørt dette Samfund siden sin Barndom og var fuldstændig bekjendt med baade dets Tilhængere, Lærdomme og Hjem; han formanede alle ærlige, søgende Sjæle til at undersøge for sig selv og derved mulig komme til den samme Overbevisning, som han og Tusinder Andre havde naaet. Præs. Søren Andersen henvendte dernæst nogle hjertelige Slutningsord til de Forsamlede og takkede Alle, der havde ydet deres Hjælp til gjøre denne Konference til en saa herlig Fest. Især var han taknemlig mod Sangkoret og dets dygtige Dirigent og ihærdige Organist; han priste i høje Udtryk den vellykkede Koncert, der blev givet Fredag Aften den 15., Dagen før Konferencen. Mødet sluttedes med Salmen: „Hør i din Enbaarnes Navn". Taksigelse af Ældste James A. Stevensen.

Mandag Formiddag afholdtes et meget interessant Præstedømsmøde, hvor hver Ældste fik Lejlighed til at give en Oversigt over det Arbejde, han i de forløbne 6 Maaneder havde udført, samt til frit at udtale sine Følelser og gjøre saadanne Forslag, som efter hans Mening vilde være til Værkets Fremgang. Ældsterne modtoge derefter praktiske Raad og passende Opmuntringer af Præs. Andrew Jenson, Ældste Oluf J. Andersen og Konferencepræs. Søren Andersen. Mødet sluttedes med Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte". Taksigelse af Oluf J. Andersen.

Mandag Aften afholdtes Sakramentmøde, og det hellige Maaltid blev administreret af Ældsterne Anders O. Ingjerd og Johannes Mørck. Ældste Oluf J. Andersen og Præs. Andrew Jenson talede formanende og opmuntrende til de Hellige om deres Pligters Opfyldelse og om Orden og Gudsfrygt i deres Hjem. Det var forlængst konstateret, at en trofast Hellig i disse Lande vil forblive trofast i Zion og i sit fremtidige Liv blive en af Pillerne i Herrens Hus. Præs. Jenson takkede Kristiania kvindelige Hjælpeforening for deres gode Arrangement med at skaffe Ældsterne frit Ophold under deres Besøg til Konferencen og lovede dem Herrens Velsignelse for deres Venlighed og Omtanke. Efter at Præs. Søren Andersen havde gjort nogle gode og passende Slutningsbemærkninger, sluttedes Mødet med Salmen: „Priser Profeten, som skued Jehovah". Taksigelse af Ældste Leroy P. Skousen.

Tirsdag Aften afholdt Ungdomsforeningerne deres Konference, hvor gode og interessante Rapporter aflagdes, og Kristiania Forening udførte et udmærket Program. Ældste Oluf J. Andersen talede derefter til de Unge og gav dem mange værdifulde Tilskyndelser, Raad og Formaninger, idet han henledte deres Opmærksomhed paa det Faktum, at Ungdommen er Alderdommens Grundvold. Er Grundvolden solid, vil vort hele Bygværk staa; men hvis den bestaar af Usandhed og Vildfarelser, vil vort Hus styrte sammen og maaske begrave os i Ruinerne. Det interessante Møde sluttedes med Salmen: „Hist bag Vestens fjerne Høje". Taksigelse af Præs. Andrew Jenson.

Onsdag Aften lyttede en stor Tilhørerskare til et lærerigt og interessant Foredrag af Præs. Andrew Jenson om „Kirkens Opkomst og Skjæbne, indtil den naaede Saltsøstaden", og Ældste Oluf J. Andersen behandlede Emnet: „De Helliges Vært og Stilling i Utah i Dag".

Torsdag Aften blev der givet en vellykket Afskedsfest til Ære for de besøgende Brødre fra Kjøbenhavn og for de bortdragende Ældster til de forskjellige Grene, og det Hele blev en fortrinlig Afslutning paa en af de bedste Foraarskonferencer, der har været holdt i Norges Hovedstad; hver Ældste rejste til sin Arbejdsmark med Lyst og Villie til at gjøre alt, hvad der stod i deres Magt, for at opnaa de bedst mulige Resultater.

Leroy P. Skousen,
Konferencens Sekretær.

Missionærernes Rapport for April 1910.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
James Jensen	Aalborg	20	4226	210	2925	376	75	7		12
Niels J. Larsen	Aarhus	19	8842	287	4213	633	74	3	1	
Hans Mikkelsen	Kjøbenhavn	21	12157	438	6952	440	62	1		
Ole J. Sitterud	Bergen	12	13030	334	6953	329	81	3		6
Søren Andersen	Kristiania	22	11147	136	4329	386	109	7	5	
Heber J. Hansen	Trondhjem	12	3449	197	1152	241	43	2		4
Totalsum for Missionen		106	52851	1602	26524	2405	444	23	6	22

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).